

Drumul meu

Întuneric. Mă uit în jurul meu. În depărtare se văd niște luminițe. Să fie stele sau doar o iluzie a ochilor mei disperați după lumină? Stau câteva secunde și încerc să-mi aud inima bătând. Bate. Eco-ul răsună cu miliarde de partituri mai sus decât mine.

Dintr-odată se face lumină. Îmi orbește ochii. Soarele pare a fi coborât din cer. Îmi ia ceva timp să mă obișnuiesc ca să pot deschide ochii. Realizez că în jurul meu mai sunt oameni. Mă aflu la o răscruce de drumuri, milioane și milioane de drumuri. Sunt cărări necunoscute, urâte sau frumoase, fiecare diferită de celelalte. Toți oamenii merg pe câte un drum. Printre ei se află și familia, rudele, prietenii, cunoștințele mele. Încerc să fug, să-i ajung din urmă, dar nu mă pot mișca. Încep să țip după ajutor. Nimeni nu se întoarce. Strigătul meu răzbate până la cer și se pierde în neant.

Rămân singură. Ultimele figuri parcă se ascund de ochii mei. Cad în genunchi și încep să plâng. Lacrimile mă îneacă. Eu nu sunt ,eu nu exist ... Mă prăbușesc în abis. Mă pierd în întuneric, în timp, în viață. Mi-e frică.

Din nou apar acele luminițe. Aștept, dar soarele nu mai revine. Dar luminile se apropie încet. Sunt felinare, purtate de oameni. Oamenii? Oare să fie chiar oameni? Se așează în jurul meu. Mă uit la ei încercând să aflu cine sunt. Atunci îmi dau seama, sunt personajele, eroii cărților mele, singurii mei prieteni adevărați: Nică, Păcală, Gulliver, Tom Sawyer, Ulise, Heracle, Robin Hood, Robinson Crusoe, Enrico, D'Artagnan, Dantes, Victor, Maria, Don Quijote, Winnetou, Spartacus, Guglielmo.

Astăzi am ajuns să fiu mai pretențioasă. Nu mai pot aprecia pe oricine. Toți mă privesc. Deodată, încep să mă rușinez de atitudinea mea de copil. Am impresia că sunt goală, că ei pot vedea prin mine. Ei, prietenii mei, care mă cunosc cel mai bine, care, întotdeauna când voiam să scap de lumea reală, mă așteptau cu nerăbdare în cartea lor, mă primeau cu dragoste, care niciodată nu mă criticau, niciodată nu mă părăseau. Multă vreme nu am putut să cred că ei nu sunt reali. Nici acum nu cred. Și totuși mi-e rușine de ei, care îmi cunosc sufletul mai bine decât eu însămi. Încerc să mă ridic în picioare. Cineva spunea că e mai bine să mori decât să trăiești în genunchi.

Unul dintre ei se apropie de mine, singurul pe care nu-l cunosc. Pare să fie o femeie. Vine lângă mine și mă ajută să mă ridic. Nu pare să fie mai înaltă decât mine. Nu umblă, plutește. Nu știu cine sau ce este, însă pare a fi un înger coborât din cer. Este perfectă, fiind o stare dincolo de infinit, de înțelesul tuturor lucrurilor.

Adevărată frumusețe nu poate fi explicată. Pur și simplu ne cucerește. Închid ochii. Cele mai frumoase momente din viață nu se văd, ci sunt percepute cu inima. Începe să-mi șoptească ...sensul vieții, cheia de a-ți înțelege sufletul și inima. Cea mai mare problemă cu care se confruntă omenirea. Cărțile mi l-au spus. Hârtia nu ar putea suporta greutatea acelor cuvinte și nici măcar moliile lui Octavian Paler nu le-ar putea asculta.

Prietenii mei mă ridică, mă ajută să zbor. Revăd răscrucea de drumuri, drumurile vieții. Un lucru care mi-a fost șoptit a fost faptul că trebuie să-mi creez propriul drum, drumul meu pavat cu cărți, mărginit de biblioteci, călăuzit de scriitori. Drumul meu, ales de sufletul meu, influențat de cărțile mele.